

pa tudi s smrekovim vejevjem in mahom ali čim drugim.

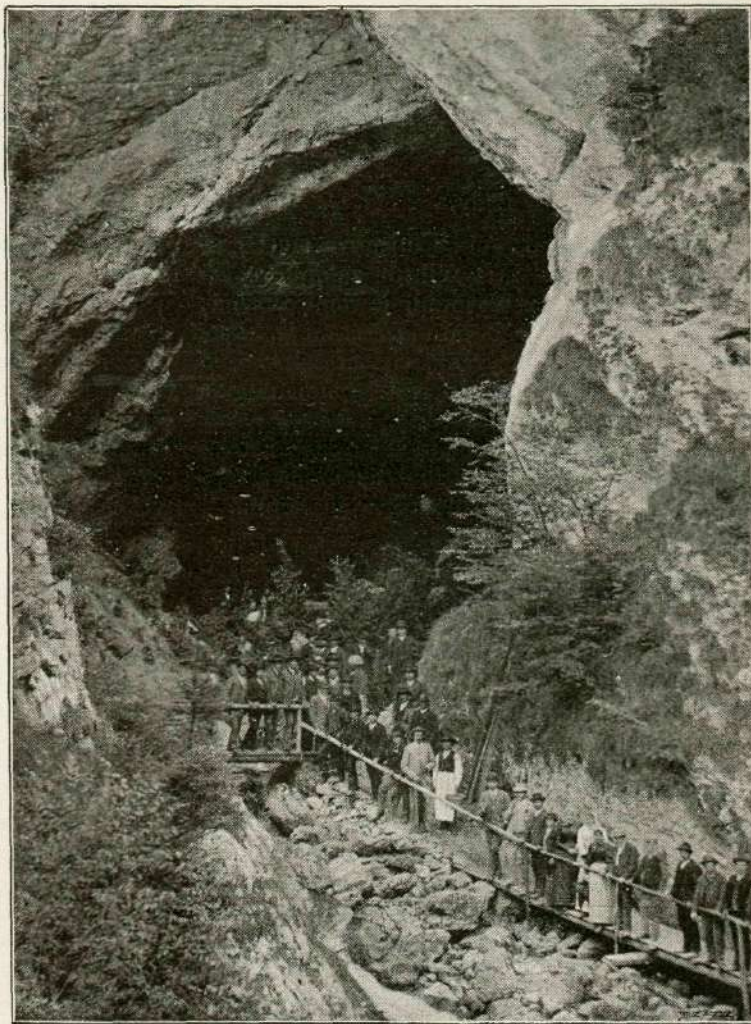
V naši koči ni ves ta vzvišeni prostor postlan, temveč nekaj ga je zadelanega z razno ropotijo, skrinjami in staro omaro. Le na gornji strani kup slame in nekaj odeje kaže, da je ondi odločeni prostor za postelj maloštevilnih stanovnikov.

Sredi koče stoji po dolgem ognjišče. Sestavljeno je iz navadnega, neobdelanega kamena, na vrhu posuto s prstjo, in ob vrhu zvezano z nekakim obročem. Ob enem oknu stoji majhna okorna mizica, nad katero ob steni visi razpelo in par zakajenih podob svetnikov brez okvirov. Zadnja kota v koči pa sta založena z razno posodo, katera omita stoji na podolgastem stolu, in z razno pripravo zoper slabo vreme: ta so iz lipovega ličja spleteni dežni plašč, dežnik in par ovčjih kož.

Okoli koče je nekaj zemljišča. Majhen vrtič, široka trata s košatimi češnjami in velika njiva, ograjena z grmovjem malinovic in robidovic: to vse je sedaj dosmrtna last kamenarja Martina. Njegov oče je namreč, ko so planino posekali drvarji, želel ondi ostati, kjer se mu je priljubilo vsled lepega razgleda. Napravila sta z lastnikom zemljišča pogodbo, da mu ostane koča z malim zemljiščem za preužitok, dokler bo živel. To pogodbo je Martin z lastnikom obnovil in tako dobil mirno stanovanje na starem očetovem domu. Obdržal je pri sebi staro svojo mater in v „divni“ svoj planinski kraj privedel za ženo izvoljeno svojo Lenko. V tej priprosti družini je vladal mir, ker ljubezen in prijenljivost sta gladila vse zapreke. Martin je hodil na delo v kamenolom, Lenka je po leti obdelovala njivico in vrt, po zimah pa šivala. Stara mamica pa je imela čez glavo dela in skrbi z otrokoma, poleg tega pa je še oskrbovala dve kozi in jedno prase.

Sedaj ob začetku zime seveda ni več tu prijazno kakor po letu. Nekaj snežene odeje in mrzli veter priganjata domačine v toplo kočo. In toplo je res tu notri. Stene so dobro

zatlačene z mahom, nad podom pa je spravljena mrva, potrebna za kozi. Gorjé, ko bi se to blago vnelo! Za kurjavo je pripravljen zunaj koče velik sklad bukovih drv, zloženih v lepem redu. S temi si pomagata ženski, kadar začne „staro babico“ mrziti, navadno pa le takrat, kadar je treba kuhati. Večkrat pa je v koči jako dimno in soparno, kadar namreč ba-

Nadvojvode Ivana jama. (M. Helff.)

bica prezgodaj zapre „dimnik“, luknjo v kotu pod stropom, z leseno zaporo.

Lepa jasna noč se umika jutru. V naši koči še spé vsi razven stare matere. Ta večinoma že od polnoči bedi, kašlja in — moli. Ko je pa ura na steni odbila štiri, vzbudi mlado mater, da gre kuhat zajutrek, ker mož mora biti že ob prvem dnevu pri delu v kamenolomu.

Lenka polahko preloži malega dojenčka k babici in vstane. Kmalu se zažari na ognjišču,